

[Anders Andersen]

grund af svindel el. lign.; det kan være, fordi skattemyndighederne pludselig ændrer en praksis, som vi har oplevet det i den seneste tid – så kan et sådant skyldigt beløb, der går 3 år tilbage – det er maksimum – når det skal betales, være næsten fordoblet, hvis man tager hensyn til fradragsretten.

Jeg synes, at det er et helt urimeligt forslag, og jeg kan godt sige, at venstre under ingen omstændigheder vil være med til at støtte et sådant forslag. Der er ingen saglig baggrund for det.

Jeg har lagt mærke til, at man i bemærkningerne skriver, at det er et besparelsesforslag. Må vi ikke blive fri for at få flere besparelsesforslag, i hvert fald af den karakter. Det er rent ud sagt en plyndring af mange skatteydere, der måske har svært ved at betale deres skat; det er en urimelig behandling af disse folk.

Jeg er indstillet på – det har venstre været – at den rente, der betales for skattetilgodehavender, skal ligge over den normale markedsrente netop for ikke, som det blev sagt af socialdemokratiets ordfører, at tilskynde til at bruge skattevæsenet som en slags kassekredit. Det var også det, vi var enige om, da de nugældende rentesatser blev fastsat for mindre end 2 år siden, og det formål er i dag fuldt ud tilgodeset.

Med disse bemærkninger skal jeg udtrykke håbet om, at dette lovforslag aldrig kommer til anden behandling her i folketingssalen. Hvis det kommer til anden behandling, håber jeg i hvert fald, det bliver stemt ned.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Samme dag som disse lovforslag blev fremsat, vedtog folketingsretten ved tredje behandling den beskyttelse af forbrugerne, som den forrige ordfører omtalte. Regeringen og et flertal af partier var dengang enige om, at handlende, håndværkere, restauratører og andre i nogle tilfælde opkrævede morarenter, som man fandt usømmelige, morarenter på 1½ pct. eller 2 pct. om måneden, når kunder betalte for sent. Derfor blev loven om renter ved forsinket betaling m.v. vedtaget af et flertal af partier, og denne lov fastslog den maksimale morarente i forbrugerforhold til diskontoen plus 2 pct., altså for tiden 11½ pct.

Det gjorde ikke dengang noget indtryk på det flertal af partier, der stod bag, at den købmand, malermester eller automekaniker, der blev ramt af loven, og som altså selv måtte opkræve 11½ pct i morarente, selv kunne være nødt til at ty til andre og dyrere finansieringskilder, kassekredit eller andet.

Under retsudvalgets arbejde ved den lejlighed gjorde mindretallet, som fremskridtpartiet hørte til, opmærksom på, at der allerede dengang var en disharmoni i lovgivningen, når man i private gældsforhold begrænser denne morarente, så at den kommer væsentligt ned under, hvad der er normal markedsrente, samtidig med at man i de tilfælde, hvor staten er kreditor, går den stik modsatte vej. Men flertallet kunne ikke iagttage nogen disharmoni, og derfor er der nok heller ikke grund til den store overraskelse over de lovforslag, der nu førstebehandles.

Alligevel synes jeg, man skal prøve nøjternt at se på, om det er rimeligt at betræde den vej, som regeringen foreslår. Vi er enige i det, der er anført af den forrige ordfører; vi synes heller ikke, man skal betræde den vej, for det er jo rigtigt, at morarentesatserne, når de forhøjes som foreslået, kommer til at svare til rentesatser, der, hvis der var tale om almindelige renter, ligger på et niveau omkring 38–45 pct. imod omkring 24–38 pct. efter de hidtil gældende satser, når man regner med en marginalskatteprocent på et sted imellem 65 og 70. Noget mindre bliver det naturligvis for selskaber. Men det er meget barske renter, som i sig selv giver grund til betænkelighed, og betænkelighederne bliver noget større, når vi sammenholder med den lov, der netop blev gennemført den 16. december 1977.

Man kunne f.eks. tænke sig, at et folketingsmedlem eller en minister – ja, det kunne jo være skatte- og afgiftsministeren selv – skulle have gennemført en ombygning af eller tilbygning til sit hus, og kom til at skyldte 100.000 kr. til vedkommende murermester. Hvad vil så virkningen af disse regelsæt være, når vi regner det igennem? Den vil være, at murermesteren for dette arbejde, der var udført på årsbasis, måtte opkræve 11.500 kr. i morarenter; af dem skulle han beskattes formodentlig med ca. 8.000 kr. og havde altså 3.500 kr. tilbage til sig selv. Hvis murermesteren nu er nødt til at finansiere den kendsgerning, at han har fået en dårlig beta-